

PÄÄKIRJOITUS

Uusia haasteita

Viime aikoina olen ajatellut tuttua lausetta: kenraalit käyvät aina edellistä sotaa. Vaikka maailmassa soditaan ja sodan kauhut välittyvät meille kaikille TV-ruudun kautta, en ole miettinyt sodankäynnin strategioita. Olen miettinyt sitä, missä mielessä sanonta koskee kirkkoja ja järjestöjä, hengellistä toimintaa ja elämää.

Minusta tuntuu, että hyvin monista kirkkoista, järjestöistä ja miksei instituuteistakin voisi sanoa että ”käydään edellistä sotaa”.

Hyvin usein huomaa, että suurin huolenaihe on, miten voisimme kirkkona tai hengellisenä liikkeenä säilyttää asemamme ja mahdollisesti jopa vahvistaa sitä. En halua mitenkään väheksyä kaikkia niitä pyrkimyksiä, joilla pyritään huolehtimaan toimivista työmuodoista siinä toivossa, että ne voisivat edelleen palvella tulevia sukupolvia. Hyvänä esimerkkinä voisi olla vaikkapa rippikoulutyö, joka meillä toisin kuin esimekiksi Ruotsissa on säilyttänyt vahvan kannatuksensa.

Ajattelen kuitenkin, että on hyvä tiedostaa ajan muuttuneen. Yhtenäiskulttuuri on murentunut, elämme jälkikristillistä aikaa. Kirkko ei ole enää auktoriteetti, eikä se ei liene mikään uutinen.

Mutta ennen kaikkea kannan huolta siitä, ettei herätysliikkeistä tulisi vain toimintaliikkeitä. Vuodesta toiseen suunnitellaan hyvää ohjelmaa toiminnassa mukana oleville. Eikä siinä ole mitään pahaa.

Mutta kuka kantaa huolta kaikista niistä, jotka eivät osallistu toimintaamme? Kristinusko on olemukseltaan missio. Ei voida koskaan sanoa, että kaikki ovat jo saapuneet ja kokous voi alkaa. On niitä, jotka eivät tule. On niitä, jotka eivät tule sen takia, ettei kukaan kutsu heitä.

Meidän täytyy uudella tavalla tajuta, että evankelioiminen on kirkon ja kristillisten järjestöjen elinehto.

Ensimmäinen haaste on siinä, että heräämme ymmärtämään taas kerran evankelioimisen välttämättömyyden. Sillä en tarkoita välttämättä ”edellisen sodan” eli entisenlaisia evankelioimisen työmuotoja. Nyt on löydettävä tähän aikaan sopivia toimintamuotoja, uusia ja vanhoja, jotka tavoittavat nykyihmisen. Sanoma ei muutu miksikään. Jeesuksen Kristuksen sovituskuolema ja Hänen ylösnousemuksensa on tänäkin päivänä meidän suuri ilonaiheemme. Mutta sanoman välittäminen tämän päivän ihmisille vaatii uusiakin työmuotoja. Evankelioiminen edellyttää myös evankelioimisen teologiaa.

Uskon vahvasti, että julistuksen rinnalla meidän aikamme ”pääformaatteja” on keskustelu. Ellemme saa puhua, ehkä saamme keskustella. Mutta meidän täytyy oppia keskustelemaan ja opiskella evankelioivaa keskustelua – mm. apologetiikkaa eli ”uskon puolustamista”. Elämä tarjoaa jokaiselle runsaasti mahdollisuuksia.

Toinen haaste on mielestäni siinä, että Uuden testamentin virkojen ja tehtävien rikkaus tulee löytää uudella tavalla. Meidän luterilaisessa perinteessämme papista on tullut solisti. Seurakunnasta on tullut katsomo, josta tarkastellaan, miten pappi pärjää tehtävässään. Uuden testamentin seurakunnan kokoontumiset olivat jotain muuta. En tarkoita sitä, että papit korvataan muilla henkilöillä. Pappia, paimenta tarvitaan aina. Mutta tarvitaan myös muita vastuunkantajia. 2. Moos. 18:14 – on hyvä esimerkki vallitsevasta tilanteesta. Vastuunkantajia ei löydetä, ellei vastuuta jaeta. Seurakunnat ja järjestöt tarvitsevat hengellisiä johtajia, jotka armolahjoillaan palvelevat muita.

Kolmas haaste on hengellisen kodin löytäminen. Tarkoiton yhteisöä, jossa saa kuulla Jumalan sanaa, rukoilla ja ylistää, kysellä ja keskustella. Tarvitsemme paikkaa, jonne saa tulla silloinkin, kun asiat eivät ole hyvin. Olemme myös riippuvaisia kristittyjen yhteydestä, sekä ehtoollispöydässä että kahvipöydässä. En etsi johdonmukaista, järjestäytyynyttä rakennetta, joka voidaan piirtää paperille hyvin hienona kuviona. Riittää, kun on hengellinen koti, joka toimii ja jossa Jumalan Pyhää Sanaa julistetaan ja se otetaan vastaan. Koti voi olla seurakunta, kirkollinen järjestö, jumalanpalvelusyhteisö tai säätiö – tai jotakin muuta. Ja kaikkea tätä yhdessä, limittäin ja lomittain.

Nuo haasteet ovat myös STI:n haasteita. Tarvitaan sekä teologeja että teologiaa. STI:n päätehtäviä on teologiaa opiskelevien nuorten tukeminen, niin että heistä tulee Raamatulle uskollisia kirkon ja järjestöjen työntekijöitä. Heille on annettava oikeat työkalut ja opetettava, miten niitä käytetään. Heitä pitää opettaa argumentoimaan, keskustelemaan ja kuuntelemaan, ja ennen kaikkea myös julistamaan Raamatun evankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta. Korostaisin myös Raamatun alkukielten

merkitystä.

Uskon vahvasti, että STI voi opettaa teologiaa myös maallikoille. Siksi suunnitellamme ns. ”Postgraduate Year” -ohjelmaa, jossa opetamme apologetiikkaa, evankelioidista, sielunhoitoa ja tietysti raamattuologiaa. Se tulee olemaan erittäin haastava tehtävä. Toivon, että kirkkomme ja järjestömme saavat sen kautta vastuunkantajia, nuoria aikuisia johtajia, jotka vievät sanomaa eteenpäin.

Hengelliseen kotihoitoon on kiinnitettävä entistä enemmän huomiota myös STI:ssä. Terve oppi synnyttää tervettä hengellistä elämää. Hengellisessä yhteisössä tarvitaan myös sitä, että omalle kasvamiselle annetaan aikaa ja tilaa. Kasvua ei synny, ellei työstetä omaa persoonaa.

Haasteita siis riittää STI täyttää vuodenvaihteessa 20 vuotta. On suorastaan ihme, että STI on pystyssä vielä tänäkin päivänä. Se on Jumalan suurta armoa. Se on myös vaatinut kärsivällisyyttä ja yhteistyökykyä jäsenjärjestöiltä. Erilaisten perinteiden tuominen yhteiseen kotiin voi sisältää riskejä, mutta se myös syventää ja rikastuttaa sanomaa.

STI avaa ovensa taas kerran Jumalan armosta ja toivottaa kaikki opiskelijat tervetulleiksi. Tervetuloa, miehet ja naiset, nuoret ja vähän vanhemmatkin. Tule sellaisena kun olet. Osallistu, kuuntele ja keskustele, ota kantaa ja kasva nuorena teologina, ihmisenä, kristittyinä. Tervetuloa Raamatun punainen lanka ja apologia-kursseille, kun niitä pidetään sopivan lähellä kotipaikkakuntaasi.

Taustavoimille sanomme: ethän unohda meitä. Tarvitsemme nyt kipeästi jokaisen ystävän apua, niin esirikousta kuin taloudellista tukeakin.

Haasteet koskevat meitä kaikkia. ”Julistakaa evankeliumi kaikille luoduille.”

30.8.2007

Henrik Perret